

Елегичне строфе – Момир Муодраг

ПРОЖИМАЊЕ

Ђе си ме родила мила моја мајко
на љутом камену ил' у грму драче,
можда би презрео то своје поријекло
да за домом срце све чешће не плаче.

Није ме родила кнегиња ни дама
и твоји се преци изродише тамо,
у зимске вечери тувили сте нама
корене и вјеру да за вијеке знамо.

Учисте нас раду тежачкоме зноју
да се љубав роду несебично даде,
нахранити гладна севап је божански
путнику се жедном задња капља даде.

Чојство и јунаштву то се само стиче
десет заповиједи да те вјери врате,
све'ца заштитника да се често сијетиш
да те хљеб насушни и Оченаш прате.

Ђаћини савијети то се дуго памти
у свакој се ријечи осијећа тежина,
чак и псовка нека препуна горчине
сијећањем прожета одише милина.

Назире се кожа испод суве красте
брижно свака тица своје тиће храни,
камо сва та лава што вулкан избаци
будућности нема ко прошлост сахрани.

ДОК ДИШЕМ

Кад ми се нешто у грлу стегне
па тако стиска јаче све јаче,
отуд се песма изроди на свет
и не да души да болно плаче.

То што би хтело да ме удави
дисати не да све јаче руши,
претворим словом у везен стих
и ето песме да га угуши.

Многи ми кажу теби је лако,
кроз песму нико не види муке,
и док је тако певаћу с вама
мени су песме и ноге и руке.

БЕГ

Ноћас ми побеже песма једна
на трен ми беше цела у глави,
није ми жао, ал' све са тобом
јутром је дозивам ал' се не јави.

Нек иде песма опет ће доћи
није ми жао одбеглог стиха,
пружене руке за тобом жуде
побеже журно нежна и тиха.

Тренутни вапај и зов немушти
ни благи осмех, нит осврт чедан,
побеже брзо кô облак на ветру
усана твојих остадох жедан.

ВАСКРСАВАЊЕ

Дрзнуше се многи да нам сјеме затру
и да нам се не зна нит лика нит бића,
бијели камен збори умејесто предака,
изрони из воде тајну Драговића.

Извору Цетине као горском оку
не рекоше судбу светог манастира,
испод бистре воде и таласа зорних
молитве монаха не дају им мира.

Умори се врело, нек је малаксало
са Динаре на опело заранише вуци,
повуче се вода у корито плитко,
тихо звона забречаше, елегију муци.

Упекло је сунце михољскога љета
упали се тамјан, мирише олтару,

кроз вијекове, кости запијеваше,
јевањђеља пијесму светому тропару.

И крв кану из камена, црвена и врела
од искона чувала се тајна мога рода,
проговори са дна иконостас срушен
и до данас не зна де се за Нојева брода.

Већ дошло је вријеме да се правда чује
рука ће се жртве дочепати мача,
крвнику ће клетом пресуду изрећи
да не чује јецај сопственога плача.

